SKRINET

ILDMÅNE

Haralds operation

AFSNIT 3

BENT BJERRE

FARE HORNET gjaldede fra ildtårnet i HALLUM

En hæs, gennemtrængende lyd brød stilheden –
fare hornet lød fra Ildtårnet.
Dets klagende gjald rullede over borggården og ud i landskabet, som et varsel om ulykke. Ryttere nærmede sig.

På øst palisaden stod borgherren Wilhelm Øksegod med blikket rettet mod sydøst. Han havde ventet Harald og hans følge, men noget i hornets tone varslede, at alt ikke var som det skulle være.

Hele landsbyen var i alarmtilstand.
Våbenføre mænd der i hverdagen passede landsbyens gøremål, fattede deres våben og begav sig mod aftalte pladser i landsbyen, som skulle forsvares for enhver pris.

En stor rød ulv kom til syne på skovstien efterfulgt af tre ryttere.
Deres heste var drivvåde af sved og bar præg af et voldsomt ridt.

Noget var gruelig t galt.

På den sorte hingst sad to mænd – den forreste var bevidstløs, hans hoved vuggede faretruende livløst mod brystet, og blod sivede gennem en nødtørftig forbinding af mos.
Om lidt ville de ankomme gennem Borgporten

På næste hest sad en bredskuldret rødhåret kriger, bundet til sadlen med grove reb. Den tredje rytter, en lille kraftig kriger, kæmpede for at holde styr på sin udmattede ganger.

Wilhelm kneb øjnene sammen. Var det Harald og hans tre væbnere.?

Da rytterne passerede gennem den store nordport, genkendte han straks den sårede – **Det var kongesønnen**.

Krigerne fra de tre krigerhuse var opstillede udenfor deres krigerhuse klar til kamp med deres våben.
Alle var rådvilde – ville deres Kongesøn overleve.

Der var ingen tid at spilde.

”Rola!” råbte Wilhelm uden at vende sig.
Hans ældste søn trådte frem. ”Rid til Tidselgården.

Hent Vølven. Sig, at hendes visdom kræves straks i Borgen.
”Kongesønnens liv hænger i en tynd tråd.”

Uden at tøve forsvandt han ud af porten i en sky af støv.

Alle ventede på VØLVEN

Vølven Tidsel havde som alle i landsbyen, hørt hornet fra ildtårnet.
Hun vidste, at bud kunne være på vej.
Kort efter ankom Rola og hastede ind i Vølvens runde hus.

Han overbragte far Williams ordre og forsvandt straks tilbage mod Borgen sammen med Tidsel.

Harald var hårdt såret.
Et øksehug havde flænget hans overlæbe og blottet den højre fortand – kun en stump var tilbage.

Tidsel beordrede, at han skulle flyttes til Tidselhuset nedenfor Borgen, hvor hun havde remedier til at sy læber og andre sår.

Et urteudtræk blev givet, som gjorde smerten til at holde ud. En båre blev hurtigt konstrueret, og seks stærke krigere bar Harald ned til Tidselhuset.

I Tidselhuset blev Harald anbragt på et bord, hvor Tidsel straks gik i gang.

Hun fjernede mos og urenheder fra det store sår i ansigtet. Læben blev syet, og såret dækket med helbredende urter. Andre sår på kroppen krævede også behandling.

Det store blodtab havde svækket ham, og han måtte hvile i flere dage.

Ved den sidste syning besvimede Harald igen og mærkede ikke den tynde nål som smeden havde frembragt i bronze, som Tidsel brugte. Hun syede sår med hestehår, som stoppede blødninger.
Bedøvelsen kom fra et særligt udtræk af Bulmeurt.
Røllike var sårhelende og mindskede tiden til Harald kom på højkant igen.

Tidsel forsikrede, at han ville komme sig helt – kun den brækkede tand pyntede ikke på en kommende konge.

Tidsel havde i årevis eksperimenteret med bindemidler, der kunne lime sten til andre materialer. Krigeres tænder blev ofte ødelagt i kamp, og hun havde længe forsøgt at genetablere dem. Nu overvejede hun et vovet eksperiment.

Hun bad smed Bjørn om at fremstille en tynd metalbøjle i guld, som kunne fastgøres på bagsiden af de to sidetænder. Den skulle fastholde en ny tand – af ben, metal eller noget helt andet.

Den Blå Tand

Da Harald vågnede næste morgen, mærkede han straks, at fortanden var borte. Tidsel fortalte, at hun på en rejse havde set tænder udbedret med særlige sten. Den nye tand kunne laves i sølv eller guld – men hun foreslog noget helt nyt:

En tand af **Lasurs Lazuli**. En blå sten

Den blå sten havde Tidsel købt af en kriger der havde besøgt det store grønne land mod nord, som for størsteparten var et hvidt land af is.

Det lokale folk Enoiter, havde fundet denne prægtige blå sten ved Tupertalik i vestlandet.
Smykkestenen passede perfekt til det kolde isfyldte land.

Lasurs Lazuli.

Harald så straks muligheden for et kongeligt varemærke. Han ønskede den blå tand – og bad om et halssmykke med samme sten indlagt i guld.

Glasmager Tove blev tilkaldt. Hun var landsbyens mester i glas og perler. Efter rådslagning med Harald, blev der udarbejdet et smukt halssmykke i guld med indlagt sten af **Lasurs Lazuli**, som Tove skulle fremstille.

Halssmykke til Harald af **Lasurs Lazuli** og guld

De dybblå perler af **lapis lazuli**, en halvædelsten. De gyldne elementer er **guld**, med fine indgraverede mønstre. Dyrehovederne symboliserer **styrke, beskyttelse og status**.

Smykket afsluttes af to løvehoveder, der stirrer mod hinanden som vogtere af en hemmelig pagt.

En ring i samme materialer blev også påbegyndt.

Ringen viser et billede af Harald Blåtand. En konge, der vogter en himmelsk sten, omgivet af evighedens knuder — et symbol på beskyttelse, magt og forbindelse mellem verdener.

FORBEREDELSEN

Væbner Valdemar havde med omhu opsamlet den brækkede tand, da uheldet var sket. Den afbrækkede stump blev overdraget til Tidsel, som med stor præcision og tålmodighed brugte den som form til at tilslibe en ædelsten – en tro kopi af den oprindelige tand. Arbejdet krævede tid og omhu, og i de følgende dage blev alt forberedt til den store operation.

I ventetiden lærte Harald Vølven Tidsel bedre at kende. Bag hendes rolige ydre gemte sig en mesterlig håndværker med dyb viden om både sten, metaller og helbredelse. Harald fik indblik i hendes mange kvaliteter – og begyndte at forstå, hvorfor hun var så højt agtet som helbreder i Hallum.

OPERATIONEN

Harald blev spændt fast til behandlingsbordet med kraftige læderremme, der fastholdt hans hoved og mund i en urokkelig position.
Selv de tre væbnere, som overværede indgrebet, måtte vende blikket bort – det gjorde ondt at se kongesønnen i den tilstand.

Tidsel arbejdede med snilde og præcision, da hun fastgjorde den slebne ædelsten til stumpen af den højre fortand. Bjørn havde tilvirket en tynd guldskinne, som blev monteret på sidetænderne – en støtte, der skulle sikre den nye tand i mange år frem.

Smeden Bjørn havde konstrueret et særligt bor, som med stor forsigtighed blev brugt til at lave små fordybninger i Haralds to sidetænder.

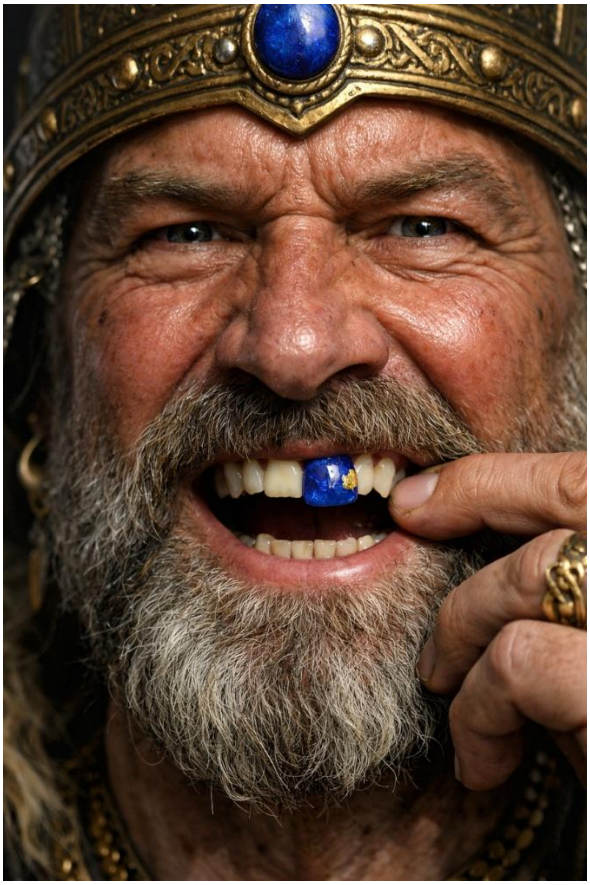

Med harpiks og et hvidt pulver blev stenen limet fast, og da arbejdet var fuldendt, stod resultatet klart:

Tandens glans og form var intet mindre end kongeligt. Harald bar nu et særkende, som ville følge ham resten af livet – et symbol på styrke.

Tidsel og Bjørn blev belønnet med kongelig hæder for deres indsats. Deres navne blev nævnt ved Kongeborgen i Jelling. Tidsel og smedens værk blev betragtet som et mirakel af både kunst og håndværk.

Harald måtte plejes og hvile i flere dage, før han var klar til de forestående Krigerkampe – den årlige dyst, hvor det skulle afgøres, hvem der var udvalgt til at blive årets førerkrigere. Da hans kræfter vendte tilbage, begyndte han at vandre gennem Borgen og Landsbyen, målrettet og opmærksom. Han inspicerede hvert hus og talte med dets indbyggere, vurderede deres styrke, loyalitet og beredskab. Intet måtte overlades til tilfældigheder, for kun de mest værdige skulle stå ved hans side i det arbejde der skulle skaffe ham særlige krigere og udviklere af våben og skibe.

"Den nye tand, prægede den unge kongesøn.
Da han siden trådte frem som Danernes konge, bar han navnet Blåtand — et navn ætset i runer."

BLÅTAND var klar til de forestående Krigerkampe i Hallum